

Arrest

nr. 306 044 van 3 mei 2024
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. DAGYARAN
Dageraadstraat 44
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 september 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 augustus 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 november 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 december 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat D. DAGYARAN en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 12 mei 2022 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt de volgende dag om internationale bescherming. Op 23 augustus 2023 neemt de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden en luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U, R(...) W(...), verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pashtoun origine te zijn. U bent geboren in het dorp Ahmadrhel, in het district Khogyani, in de provincie Nangarhar en heeft daar gewoond tot aan uw vertrek uit Afghanistan. U had een winkel aan de voorkant van uw huis en werkte daar als winkelier. Uw paternale oom, K(...) A(...), werkte als soldaat voor het leger in Khost en nadien in Gardez. Ook uw broer, S(...), werkte voor het leger. Hij werkte in de luchthaven van Shindand, Herat en in Helmand.

Ongeveer anderhalve maand voor uw vertrek ontving u een dreigbrief van de taliban. Hierin stond geschreven dat u aan uw paternale oom en broer moest vragen om te stoppen met hun jobs voor de overheid. Ook moest u uw winkel sluiten omdat het overheidspersoneel van het Gudam checkpoint, dat op ongeveer 350 à 400 meter van uw winkel ligt, en van de hoger gelegen basis bij u langskomen om producten te kopen.

Uw paternale oom werd op 25 juni 2021, toen hij met verlof was, gedood door de taliban terwijl hij onderweg was van de bazaar naar huis. Na zijn dood is uw broer gestopt met zijn job voor het leger.

Ongeveer 7 of 8 dagen na de dood van uw paternale oom ontving u een tweede dreigbrief van de taliban. Hierin werd u opnieuw gevraagd om uw winkel te sluiten en om aan uw broer te vragen om te stoppen met zijn werk. Indien jullie dit niet zouden doen, zouden jullie hetzelfde lot moeten ondergaan als jullie paternale oom. Ongeveer tien tot vijftien dagen nadat u de tweede dreigbrief had ontvangen verliet u het land.

U verliet Afghanistan samen met uw broer S(...), maar u raakte hem kwijt in Iran en hebt tot op heden geen idee waar hij is. Uw reis via Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Hongarije, Oostenrijk, Duitsland, Oostenrijk, Zwitserland en Frankrijk heeft ongeveer tien maanden tot een jaar geduurd. U kwam aan in België op 12 mei 2022 en u diende de volgende dag een verzoek om internationale bescherming in.

U vreest bij terugkeer gedood te worden door de taliban.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legde u de volgende kopieën neer: uw taskara, die van uw broer en paternale oom, de verkiezingskaart van uw vader, documenten met betrekking tot het werk van uw broer in het leger, foto's van u en uw broer, foto's van uw paternale oom, foto's van zijn overlijden, een attest van de oogarts en foto's van uw oog en twee dreigbrieven. U legde ook een USB-stick neer met vier video's van de begrafenis van uw paternale oom. Deze video's werden tijdens de pauze van het persoonlijk onderhoud bekeken.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u ingeroepen feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient te worden besloten dat u er niet in geslaagd bent het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen ervan te overtuigen dat u uw land heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève. U maakte evenmin een reëel risico op ernstige schade zoals voorzien in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk. U bent er immers niet in geslaagd aannemelijk te maken dat u door de taliban geviséerd werd.

Waar u aanhaalt dat uw paternale oom, K(...) A(...), werkte als soldaat moet op verschillende vaststellingen worden gewezen die de geloofwaardigheid van uw verklaringen hierover ondergraven. Zo moet in eerste plaats worden opgemerkt dat het opvallend is dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) nooit vermeld heeft dat uw paternale oom voor het leger werkte. Dat u hierover bij de DVZ geen melding heeft gemaakt doet al in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen daaromtrent. Daarnaast werd er u aan het begin van het persoonlijk onderhoud op het CGVS gevraagd of alle informatie die u gegeven had op DVZ opnieuw werd voorgelezen en of dit klopte. U stemde bij beide vragen in (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS (verder NPO), p. 3). Geconfronteerd met het feit dat u op de DVZ niet vermeldde dat uw paternale oom voor het leger werkte sprak u dit tegen en zei u dat u dit wel had vermeld (NPO, p. 21). Dat u, nadat u werd gewezen op inconsistenties in uw verklaringen, simpelweg stelde dat u dit op de DVZ wel had verklaard, kan dan ook niet worden aanvaard. Verder stelde u dat K(...) A(...) werkte als soldaat in Khost en

nadien in Gardez. Hij werkte drie jaar in Khost, stopte gedurende drie à vier maanden met werken en ging hierna terug aan de slag als soldaat in Gardez en deed dit tot aan zijn dood op 25 juni 2021 (NPO, p. 11-12 en 14). Gevraagd naar wat hij deed bij het leger, bleven uw verklaringen erg oppervlakkig. U zei dat hij gewoon soldaat was, maar dat u niets meer wist over zijn job, u wist enkel dat hij die job had (NPO, p. 11). Verder gevraagd naar wat u wist over zijn activiteiten zei u dat hij u hierover niets vertelde en dat u niet weet wat zijn activiteiten waren (NPO, p. 12). Verder gevraagd wat hij precies moest doen en wat zijn takenpakket was zei u opnieuw dat hij een soldaat was en dat u niet wist wat hij daar allemaal deed (ibid.). Volgens uw verklaringen werkte uw paternale oom meer dan drie jaar voor het leger. Dat u niet meer weet over zijn activiteiten is merkwaardig te noemen. Verder kon u ook niet zeggen hoe uw paternale oom werd aangenomen, hoeveel uren hij per dag moest werken en in welk korps hij werkte (NPO, p. 11-12). Er kan van u niet verwacht worden dat u alle details van uw paternale ooms activiteiten kan weergeven, toch kan er redelijkerwijze worden verondersteld dat u over meer gedetailleerde kennis beschikt in dit verband aangezien u jarenlang thuis hebt gewoond tussen andere familieleden, uw paternale oom elke zes tot negen maanden huiswaarts keerde (NPO, p. 11-12) en u stelt voor uw leven te vrezen omwille van deze activiteiten. De vaststelling dat u amper kan uitweiden over zijn werkzaamheden, leidt er dan ook toe dat er geen geloof kan worden gehecht aan het door u voorgehouden werk van uw broer en de persoonlijke problemen die u daaraan koppelt. Daarnaast legt u geen enkel document neer die zijn werkzaamheden voor het leger kunnen bewijzen. U legt een aantal foto's voor, maar uit de foto's die u voorlegde kan echter geen familieband afgeleid worden. Bovendien kan aan privéfoto's kan geen bewijswaarde worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat wordt afgebeeld.

Aangezien er geen geloof wordt gehecht aan het profiel van uw paternale oom kan er bijgevolg ook geen geloof gehecht worden aan de gerichte aanval op uw paternale oom omwille van zijn werk voor het leger. Daarenboven legde u weinig overtuigende verklaringen over het incident. U verklaarde dat uw oom, in Degana op 25 juni 2021, werd gezien door iemand in de bazaar en dat hij nadien werd doodgeschoten door de taliban toen hij met zijn kinderen terug onderweg was naar huis (NPO, p. 19-20). U weet echter niet door wie hij werd gezien en gevolgd. Hoe de taliban te weten zijn gekomen dat uw oom voor het leger werkte weet u evenmin (NPO, p. 20). Volgens uw verklaringen werd uw familie niet gecontacteerd door het leger over zijn overlijden (NPO, p. 21). Ook kon u geen overlijdenscertificaat voorleggen. U legt wel een aantal foto's van uw overleden oom en vier video's van zijn begrafenis voor, maar uit de foto's en video's die u voorlegde kan opnieuw geen familieband afgeleid worden en door mogelijke inscenering kan er geen bewijswaarde aan worden toegekend (zie ook hoger).

Waar u aanhaalt dat uw broer, S(...), werkte voor de overheid moet op verschillende vaststellingen worden gewezen die de geloofwaardigheid van uw verklaringen hierover ondergraven. Zo moet in eerste plaats worden opgemerkt dat u op de DVZ nooit vermeld heeft dat uw broer voor het leger werkte. Dat u hierover bij de DVZ geen melding heeft gemaakt doet al in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen daaromtrent. Daarnaast stemde u, zoals reeds vermeld, in op de vraag of uw verklaringen op DVZ opnieuw werden voorgelezen en of deze klopten (NPO, p. 3). Geconfronteerd met het feit dat u op de DVZ niet vermeldde dat uw broer voor het leger werkte sprak u dit opnieuw tegen en zei u dat u dit wel had vermeld (NPO, p. 21). Dat u, nadat u werd gewezen op inconsistenties in uw verklaringen, simpelweg stelde dat u dit op de DVZ wel had verklaard, kan dan ook niet worden aanvaard. Verder verklaarde u dat uw broer ook voor de overheid werkte (NPO, p. 13). Gevraagd wat hij precies deed bleven uw verklaringen opnieuw oppervlakkig. U zei u niets te weten over zijn werk, maar u dacht dat hij commandant was (NPO, p. 14). Gevraagd wat hij precies deed voor job zei u dat hij in de luchthaven werkte, maar dat u niet wist wat hij daar precies deed (ibid.). Ook kon u niets zeggen over zijn korps, was u niet zeker welke rang hij had en hoe zijn training eruit zag (NPO, p. 15). U kon enkel zeggen dat hij opleiding volgde in Kabul en dat hij zeven tot tien jaar geleden begon te werken voor het leger (NPO, p. 14). Van u kan niet worden verwacht dat u alle details van uw broers activiteiten kan weergeven, toch kan er redelijkerwijze worden verondersteld dat u over meer gedetailleerde kennis beschikt in dit verband aangezien u jarenlang thuis hebt gewoond tussen andere familieleden, en hij jaarlijks naar huis kwam (ibid.).

Daarnaast legt u een aantal documenten neer met betrekking tot het werk van uw broer voor het leger. Uit de foto's die u voorlegde kan echter geen familieband afgeleid worden en bovendien hebben zij geen bewijswaarde door mogelijke inscenering (zie ook hoger). Gevraagd of u meer kon zeggen over de documenten die u neerlegde zei u dat het uw broers documenten waren en dat u daar verder niets over kon vertellen. U hebt deze documenten niet gelezen of laten vertalen. Gevraagd waarom u dit niet deed zei u dat u, indien u ze liet verlaten, al vergeten zou zijn wat erin stond (NPO, p. 5). Deze verklaring is niet ernstig en volstaat niet. Aangezien u deze documenten voorlegt om uw profiel te ondersteunen mag verwacht worden van u dat u de nodige inspanningen onderneemt om te achterhalen wat er in deze documenten werd geschreven.

Verder overtuigen uw verklaringen met betrekking tot de problemen die u kende omwille van het verkopen van goederen aan overheidspersoneel niet. Zo moet in eerste plaats worden opgemerkt dat het opvallend is dat u op de DVZ nooit vermeld heeft dat u werd lastiggevallen door de taliban omwille van het verkopen van goederen aan de grensmacht. Dat u bij de DVZ geen melding heeft gemaakt van dit incident doet al in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen daaromtrent. Verder is het opmerkelijk dat de taliban u hiervoor zouden lastigvallen omdat men niet kan spreken over een reële samenwerking aangezien u slechts producten, met name thee, sigaretten en energydranken, verkocht aan Afghaanse soldaten (NPO, p. 10). Daarnaast werd er vanwege uw burgerprofiel geen vertrouwelijke militaire informatie met u gedeeld. Zoals u zelf verklaarde spraken jullie louter over de producten die zij kochten (ibid.). Dit zijn niet echt zaken die zouden leiden tot een vermoeden van samenwerking of collaboratie met het leger. Verder verklaarde u een eerste dreigbrief te hebben ontvangen die luidde dat u moest stoppen met boodschappen verkopen aan de taliban en dat u uw winkel moest sluiten (NPO, p. 6). Hierbij moet echter opgemerkt worden dat er in de eerste dreigbrief die u voorlegde geen melding gedaan wordt van uw winkel of het sluiten ervan.

Verder komen u en uw broers houding na het ontvangen van de eerste dreigbrief, waarin stond dat uw broer en paternale oom met hun activiteiten voor de overheid moesten stoppen, weinig aannemelijk over. Zo is het opmerkelijk dat uw broer de brief niet serieus nam en u zei om u geen zorgen te maken (NPO, p. 22). Gevraagd waarom uw broer de eerste brief niet serieus nam zei u dat hij aan het werken was en dat zijn werkplaats veilig was en dat uw winkel dichtbij het checkpoint lag (NPO, p. 22), een weinig overtuigende reactie. Ook u nam na het ontvangen van de eerste dreigbrief geen voorzorgsmaatregelen. U beslist op dat moment niet om de winkel te sluiten, noch om te vluchten. Ook uw reactie is bevreemdend. Wat betreft deze dreigbrieven moet voorts worden opgemerkt dat uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Documenten uit niet-officiële bronnen, zoals dreigbrieven, zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan 'officiële' stukken. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen.

Ten slotte dient opgemerkt dat u niet aannemelijk maakt dat u op heden geen contact meer heeft met uw broer, S(...). U verklaart dat S(...) en u samen de grens tussen Iran en Turkije overstaken toen er werd geschoten en jullie uit elkaar werden gedreven (NPO, p. 17). Gevraagd of u iets ondernam om uw broer te lokaliseren antwoordde u dat u niets ondernam, dat u aan de andere reisgenoten vroeg waar uw broer was, dat u nadien een ticket voor de bus naar Istanbul kreeg en dat u vertrok (NPO, p. 18), wat toch getuigt van zeer weinig doorleefdheid. Uit uw summiere verklaringen blijkt weinig wil en vastberadenheid om uw broer te lokaliseren. Opgemerkt dat u met uw broer vertrok op een gevaarlijke trip met veel risico's en onzekerheden onderweg en gevraagd of jullie vooraf afspraken hebben gemaakt over wat te ondernemen als iemand gescheiden raakte van de rest, antwoordt u dat jullie niet op voorhand hebben afgesproken wat te doen in dergelijke situaties en verklaart u dat u niet wist dat er geschoten ging worden op jullie (NPO, p. 17). Het gebrek aan voorbereiding, duidelijke afspraken en mogelijkheden om elkaar te contacteren in noodgevallen is zeer opvallend te noemen. Het is weinig aannemelijk dat u op voorhand de optie van elkaar verliezen/gescheiden raken van elkaar niet in beschouwing zou genomen hebben. U en uw broer vertrokken immers op een moeilijke en gevaarlijke trip.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen leidt tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw vluchtrelaas. Dit vormt dus geen basis voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming, met name de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De overige door u voorgelegde documenten zijn niet in staat bovenstaande vaststellingen te wijzigen. De taskara van u, uw broer en uw paternale oom, en de verkiezingskaart van uw vader houden enkel verband met jullie identiteit en tonen uw problemen met de taliban niet aan. Het attest van uw oogarts en foto's van uw oog tonen aan dat u blind bent aan één oog, maar houden geen verband met uw problemen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van

wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid,

haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootchalige aanslagen vonden in de maanden die volgden vnl. plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari - 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de periode januari-november 2022 telde UNOCHA 32.400 nieuwe IDP's (zie <https://reliefweb.int/report/afghanistan/afghanistan-snapshot-population-movements-january-november-2022-23-november-2022>). Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde in de tweede helft van 2021 2,2 miljoen IDP's die teruggekeerd zijn naar hun regio van herkomst.

In 2022 keerden volgens UNHCR 232.306 ontheemden terug naar hun plaats van herkomst <https://data.unhcr.org/ar/documents/details/98450>.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd onzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen - zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting -, of het feit dat er geen gezondheidszorg

of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale

sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. xxx

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste

plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In wat zich aandient als een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. Uit de uiteenzetting van dit middel blijkt dat verzoeker tevens meent dat hem het voordeel van de twijfel moet worden toegekend.

Waar de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing geen geloof hecht aan het militaire profiel van verzoekers paternale oom, laat verzoeker het volgende gelden:

"R(...) heeft mogelijk onder grote stress en angst zijn verklaringen afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Het is algemeen bekend dat slachtoffers van trauma of vervolging vaak moeite hebben met het herinneren of articuleren van specifieke details en vooral in stressvolle situaties zoals een asielinterview. Verder is het in sommige culturen ongepast om te vragen naar specifieke activiteiten van een familielid en zeker als ze betrokken zijn bij gevoelige beroepen zoals het leger.

(...)

(CGVS p.12)

De oom kan ook bewust informatie hebben achtergehouden aangezien hij een gevaarlijk beroep uitoefende. Het is dus aannemelijk dat de oom van de verzoeker amper over zijn werk sprak om de verzoeker te beschermen. Het betreft uiteraard gevoelige informatie over ingrijpende gebeurtenissen, namelijk gevechten en bijgevolg meerdere gesneuvelden. Daarom zal de oom van de verzoeker ervoor gekozen hebben om niet te spreken over zijn werk, want wat de verzoeker niet weet kan niet tegen hem worden gebruikt door de Taliban en kan niet worden doorverteld via dorpelingen.

(...)

(CGVS p.13)

We mogen niet vergeten dat gezien de gevaarlijke situatie in Afghanistan en de haast waarmee R(...) moest vertrekken dat het begrijpelijk is dat hij niet alle relevante documenten kon verzamelen. Dit gebrek aan documentatie mag niet automatisch als bewijs van ongeloofwaardigheid worden gezien. Hoewel foto's geënceneerd kunnen worden, dienen ze nog steeds als ondersteunend bewijs en kunnen ze waardevolle context bieden. De kritiek op foto's moet worden afgewogen tegen andere bewijzen en de algehele geloofwaardigheid van R(...) 's verhaal.

Het argument van het CGVS kan niet worden aanvaard aangezien het onredelijk is."

Waar de adjunct-commissaris oordeelt dat verzoeker verklaringen over het incident waarbij zijn paternale oom door de taliban zou zijn doodgeschoten niet kunnen overtuigen, zet verzoeker het volgende uiteen:

"Gezien de chaos en onzekerheid die vaak heersen in conflictgebieden is het niet verrassend dat het leger de familie niet officieel heeft geïnformeerd over de dood van hun familielid. Dit gebrek aan formele communicatie moet niet worden gezien als een teken van ongeloofwaardigheid. Het is dan ook buitengewoon moeilijk om in Afghanistan officiële documenten te verkrijgen zoals een overlijdenscertificaat.

Hieruit kan worden afgeleid dat er niet van R(...) kan verwacht worden dat hij alles weet over de omstandigheden van zijn oom's dood. Hij deelt wat hij weet vanuit zijn persoonlijke ervaring en kennis. Het argument van het CGVS kan niet worden aanvaard aangezien het ongegrond is en uit de context is."

Aangaande de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen op grond waarvan de adjunct-commissaris geen geloof hecht aan de werkzaamheden van verzoekers broer S. voor het leger, laat verzoeker het volgende gelden:

“De verzoeker zou bewust informatie over zijn broer kunnen hebben weggelaten om zijn familie te beschermen tegen mogelijke represailles of nadelen in land van herkomst. Zoals eerder vermeld kan in sommige culturen bepaalde beroepen of activiteiten zoals werken voor het leger, als gevoelig of taboe worden beschouwd. Dit kan verklaren waarom de cliënt in eerste instantie terughoudend was om erover te praten.

Verder is niet iedereen bekend met militaire rangen, korpsen en specifieke functieomschrijvingen. Het is daarom niet verrassend dat iemand die zelf niet in het leger heeft gediend beperkte kennis heeft over specifieke rollen binnen het

(...)

(CGVS p.15)

leger, zelfs als het gaat om een naast familielid. Ook het feit dat iemand jarenlang bij familie woont, betekent niet automatisch dat hij/zij volledig op de hoogte is van alle activiteiten en bezigheden van elk familielid.

(...)

(CGVS p.14)

Het argument van het CGVS kan niet worden aanvaard aangezien het ongegrond, gesimplificeerd en subjectief is.”

Waar in de bestreden beslissing geen geloof wordt gehecht aan zijn verklaringen met betrekking tot de problemen die hij kende omwille van het verkopen van goederen aan overheidspersoneel, wijst verzoeker op het volgende:

“Het feit dat iemand thee, sigaretten en energydranken aan soldaten verkocht, kan in een westerse context triviaal lijken, maar in conflictgebieden kan zelfs zo een minimale betrokkenheid worden gezien als een vorm van steun aan de oppositie. Dus wat voor de een als een eenvoudige verkooptransactie wordt gezien, kan voor de ander een politiek geladen actie zijn. De interpretatie van de taliban zou heel anders kunnen zijn dan die van de DVZ.

Hieruit kan worden afgeleid dat de taliban bekend staat om hun gewelddadige en onvoorspelbare tactieken. Zelfs de kleinste perceptie van samenwerking met overheidsentiteiten kan ernstige vergeldingsacties uitlokken.

Het argument van het CGVS kan niet worden aanvaard aangezien het subjectief en ongegrond is.”

Aangaande zijn houding en die van zijn broer na het ontvangen van de eerste dreigbrief, zet verzoeker het volgende uiteen:

“Het is een bekend psychologisch fenomeen dat individuen in bedreigende situaties vaak gebruik maken van ontkenning als afweermechanisme. De broer kan de dreigbrief niet serieus genomen hebben om verschillende redenen. Hij kan dit gedaan hebben om zijn eigen angsten te verminderen en de familie gerust te stellen. Het is niet ongebruikelijk voor mensen om te denken dat « het hen niet zal overkomen ».

Verder is het ook geen gemakkelijke beslissing. De beslissing om de winkel niet te sluiten kan worden ingegeven door economische overwegingen. In conflictgebieden zijn stabiele inkomstbronnen zeldzaam en het sluiten van de winkel kan de financiële stabiliteit van personen in gevaar brengen.

(...)

(CGVS p.23)

Het argument van het CGVS kan niet worden aanvaard aangezien het ongegrond is.”

Waar de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing van oordeel is dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij op heden geen contact meer heeft met zijn broer S., voert verzoeker het volgende aan:

In stressvolle en potentieel levensbedreigende situaties en zeker als ze beschoten worden tijdens een vluchtpoging, kunnen mensen niet altijd rationeel handelen. De prioriteit is overleven en het is mogelijk dat de emotionele schok en paniek van het moment elke andere overweging overschaduwde.

(...)

(CGVS p.17)

Verder vertrouwen vluchtelingen op de begeleiding en informatie van mensensmokkelaars. Als deze smokkelaars op een bepaald moment hebben aangedrongen op een snelle actie of het vermijden van contact, dan zou dit kunnen verklaren waarom er geen inspanningen zijn geleverd om direct contact op te zoeken.

(...)

(CGVS p.18)

Verzoeker bevestigt dat hij Afghanistan zo snel mogelijk heeft verlaten;"

Verzoeker meent verder dat waar er in zijn asielrelaas bepaalde tegenstrijdigheden opgemerkt worden, dit geen afbreuk doet aan zijn geloofwaardigheid, aangezien uit psychologisch onderzoek blijkt dat *"wanneer iemand vaker wordt geïnterviewd overeen bepaalde gebeurtenis, hij niet altijd consistent is in zijn verhaal"*. Tevens wenst verzoeker te benadrukken dat hij lijdt aan een ernstige depressie en dat *"zijn angst nog steeds geldt"*.

Verzoeker wijst verder op de risicogroepen die in de *Country Guidance* van EUAA van januari 2023 worden aangewezen en benadrukt dat uit het *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan* van maart 2022 blijkt dat *"het merendeel van de terugkeerders uit Afghanistan ook geweld vrezen bij terugkeer naar Afghanistan"*.

Vervolgens gaat verzoeker in op zijn bijkomende vrees om door de taliban beschouwd te worden als 'afvallige', 'niet-gelovige' of 'geen goede moslim'. Verzoeker stelt dat hij Afghanistan reeds enige tijd geleden, met name in 2021, verliet, dat hij zich anders is beginnen kleden en gedragen, en dat hij naar westerse muziek luistert. Verzoeker verwijst voorts naar, en citeert uit, verschillende rapporten en artikels waaruit de problematische situatie van 'verwesterde' Afghanen blijkt, met name: de Nansen-nota 3-21 *"Beoordeling van de beschermingsnood van Afgaanse man in het kader van een volgend verzoek"* van oktober 2021, de *"UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan"* van UNHCR van 30 augustus 2018, *"Afghanistan: risques au retour liés à « l'occidentalisation »"* van OSAR van 26 maart 2021, *"COI Query Response Afghanistan"* van EASO van 2 september 2020, *"Afghanistan: individuals targeted under societal and legal norms"* van EASO van december 2017. Verzoeker meent door middel van de door hem aangehaalde objectieve en verifieerbare bronnen te hebben aangetoond dat er een risico op vervolging kan bestaan bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan vanwege zijn verwestering. Hij verwijt de adjunct-commissaris te hebben nagelaten een degelijk onderzoek te voeren naar dit risico, rekening houdend met alle elementen die voorliggen. Verzoeker verwijst tevens naar, en citeert uit, het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) met nummer 270 813 van 31 maart 2022.

Voorts licht verzoeker toe dat er nood is aan een toekomstgericht onderzoek en geeft hij een theoretische toelichting over het voordeel van de twijfel.

Onder verwijzing naar voornoemde Nansen-nota 3-21 *"Beoordeling van de beschermingsnood van Afgaanse man in het kader van een volgend verzoek"* van oktober 2021 betoogt verzoeker tot slot dat hem de vluchtelingenstatus dient te worden toegekend uit hoofde van de door hem aangehaalde vrees.

2.1.2. In wat zich aandient als een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48, 48/2, 48/4 en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker gaat in op de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Aangaande de actuele veiligheidssituatie en de precare socio-economische en humanitaire situatie, stelt verzoeker dat de adjunct-commissaris lijnrecht ingaat tegen de UNHCR *"Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan"* van februari 2022. Verzoeker meent dat de adjunct-commissaris niet op afdoende wijze motiveert waarom hij deze aanbevelingen naast zich neerlegt, noch bronnen aanhaalt die het tegenovergestelde beweren van wat deze aanbevelingen stellen. Verzoeker geeft vervolgens een toelichting bij de toepassing van de subsidiaire beschermingsstatus in situaties van economische crisis en hongersnood, en verwijst hierbij naar rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) en van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) en naar voormeld arrest van de Raad van 31 maart 2022. Aangaande de veiligheidssituatie in Afghanistan citeert verzoeker de motieven van de bestreden beslissing en stelt hij dat er *"informatie beschikbaar is die aantoonde dat er nog steeds sprake is van geweld, weliswaar voornamelijk doelgericht van aard, maar waarbij burgers eveneens het slachtoffer zijn"*. In dit verband verwijst verzoeker naar, en citeert hij uit, verschillende bronnen van onder andere Nansen, ACLED en UNOCHA, alsook voormeld arrest van de Raad van 31 maart 2022. Verzoeker wijst tot slot op het risico voor personen die terugkeren naar Afghanistan om het slachtoffer te worden van criminaliteit omdat zij als "rijk" zouden worden beschouwd en op bijkomende problemen waarmee zij kunnen worden geconfronteerd.

2.1.3. Verzoeker vraagt in hoofdorde hem te erkennen als vluchteling, in ondergeschikte orde hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in *"de meest ondergeschikte orde"* de bestreden beslissing te vernietigen.

2.1.4. Als bijlage aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2. Nieuwe elementen

2.2.1. Op 11 december 2023 legt de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarin zij een analyse maakt van de veiligheidssituatie en de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan alsook van het risico bij terugkeer na verblijf in het buitenland met inachtneming van landeninformatie waaraan gerefereerd wordt in de bestreden beslissing, alsook het rapport *'Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan'* van juni 2023 als nieuw element.

2.2.2. Op 14 december 2023 legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarbij hij, blijkens de inventaris, loonbrieven voegt (stuk 1).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. Ontvankelijkheid van het tweede middel

2.3.2.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker in zijn tweede middel de schending aan van de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze artikelen geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in op welke wijze de artikelen 48 en 48/2 *in casu* geschonden zouden zijn, nu zij slechts in algemene zin bepalen dat een vreemdeling als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend indien hij voldoet aan de daartoe gestelde voorwaarden in het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, respectievelijk artikel 48/4 van die wet.

2.3.2.2. In de mate dat verzoeker in zijn tweede middel aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de adjunct-commissaris in dezen beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.2.3. Het tweede middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *“afdoende”* wijze. Het begrip *“afdoende”* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) hij er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat hij door de taliban geïdoleerd werd, nu (i) er geen geloof kan worden gehecht aan het profiel van zijn paternale oom, die als soldaat bij het leger zou hebben gewerkt, (ii) er bijgevolg ook geen geloof kan worden gehecht aan de gerichte aanval op zijn paternale oom omwille van diens werk voor het leger en hij bovendien weinig overtuigende verklaringen aflegde over dit incident, (iii) verschillende vaststellingen de geloofwaardigheid van zijn verklaringen over het werk van zijn broer S. voor de overheid ondergraven, (iv) hij nagelaten heeft de nodige inspanningen te ondernemen om de inhoud te achterhalen van de documenten die hij voorlegt om het profiel van zijn broer te ondersteunen, uit de door hem voorgelegde foto's geen familieband kan worden afgeleid en deze foto's bovendien geen bewijswaarde hebben door mogelijke inscenering, (v) zijn verklaringen met betrekking tot de problemen die hij kende omwille van het verkopen van goederen aan overheidspersoneel niet overtuigen, (vi) zijn houding en die van zijn broer na het ontvangen van de eerste dreigbrief weinig aannemelijk overkomt, (vii) hij niet aannemelijk maakt dat hij op heden geen contact meer heeft met zijn broer S., en (viii) de overige door hem voorgelegde documenten niet in staat zijn bovenstaande vaststellingen te wijzigen, omdat (B) er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet en er geen elementen zijn die erop wijzen dat er in zijn hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld, omdat (C) er niet gesteld kan worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren en hij evenmin aantoonde dat hij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien, en omdat (D) hij geenszins aantoonde en uit de beschikbare informatie niet blijkt dat eenieder die na een verblijf in het buitenland naar Afghanistan terugkeert zou dreigen te worden geconfronteerd met ernstige problemen of te worden geïdoleerd of vervolgd en hij in gebreke blijft een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade omwille van zijn verblijf in Europa *in concreto* aannemelijk te maken. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart zijn land van herkomst, Afghanistan, te hebben verlaten uit vrees om gedood te worden door de taliban. Verzoeker zou op gegeven moment een dreigbrief ontvangen hebben van de taliban waarin geschreven stond dat hij zijn winkel, waar geregeld overheidspersoneel van een nabijgelegen checkpoint en militaire basis langskwam om zaken te kopen, diende te sluiten en waarin zijn paternale oom en zijn oudere broer S., die beiden werkzaam waren bij het leger, gevraagd werden hun jobs stop te zetten. Verzoeker, zijn broer en zijn paternale oom zouden geen gehoor hebben gegeven aan de eisen van de taliban en hun respectieve werkzaamheden hebben verdergezet. Vervolgens zou verzoekers paternale oom op 25 juni 2021 gedood zijn door de taliban, waarna verzoekers broer zijn job bij het leger zou hebben stopgezet. Ongeveer zeven of acht dagen na de dood van zijn oom zou verzoeker een tweede dreigbrief van de taliban ontvangen hebben, waarin hij opnieuw zou zijn gevraagd zijn winkel te sluiten en aan zijn broer S. te zeggen dat hij moet stoppen met zijn werk. Tien tot vijftien dagen na ontvangst van deze tweede dreigbrief zouden verzoeker en S. samen Afghanistan verlaten hebben, maar verzoeker zou zijn broer zijn kwijtgeraakt in Iran en tot op heden geen idee hebben waar hij is.

De Raad is na grondige lezing van het administratief dossier in navolging van de adjunct-commissaris van oordeel dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk maakt ten aanzien van zijn land van herkomst, Afghanistan.

Vooreerst dient te worden gewezen op volgende pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing die de geloofwaardigheid van het voorgehouden militaire profiel van zijn paternale oom ondergraven:

“Zo moet in eerste plaats worden opgemerkt dat het opvallend is dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) nooit vermeld heeft dat uw paternale oom voor het leger werkte. Dat u hierover bij de DVZ geen melding heeft gemaakt doet al in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen daaromtrent. Daarnaast werd er u aan het begin van het persoonlijk onderhoud op het CGVS gevraagd of alle informatie die u gegeven had op DVZ opnieuw werd voorgelezen en of dit klopte. U stemde bij beide vragen in (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS (verder NPO), p. 3). Geconfronteerd met het feit dat u op de DVZ niet vermeldde dat uw paternale oom voor het leger werkte sprak u dit tegen en zei u dat u dit wel had vermeld (NPO, p. 21). Dat u, nadat u werd gewezen op inconsistenties in uw verklaringen, simpelweg stelde dat u dit op de DVZ wel had verklaard, kan dan ook niet worden aanvaard. Verder stelde u dat K(...) A(...) werkte als soldaat in Khost en nadien in Gardez. Hij werkte drie jaar in Khost, stopte gedurende drie à vier maanden met werken en ging hierna terug aan de slag als soldaat in Gardez en deed dit tot aan zijn dood op 25 juni 2021 (NPO, p. 11-12 en 14). Gevraagd naar wat hij deed bij het leger, bleven uw verklaringen erg oppervlakkig. U zei dat hij gewoon soldaat was, maar dat u niets meer wist over zijn job, u wist enkel dat hij die job had (NPO, p. 11). Verder gevraagd naar wat u wist over zijn activiteiten zei u dat hij u hierover niets vertelde en dat u niet weet wat zijn activiteiten waren (NPO, p. 12). Verder gevraagd wat hij precies moest doen en wat zijn takenpakket was zei u opnieuw dat hij een soldaat was en dat u niet wist wat hij daar allemaal deed (ibid.). Volgens uw verklaringen werkte uw paternale oom meer dan drie jaar voor het leger. Dat u niet meer weet over zijn activiteiten is merkwaardig te noemen. Verder kon u ook niet zeggen hoe uw paternale oom werd aangenomen, hoeveel uren hij per dag moest werken en in welk korps hij werkte (NPO, p. 11-12). Er kan van u niet verwacht worden dat u alle details van uw paternale ooms activiteiten kan weergeven, toch kan er redelijkerwijze worden verondersteld dat u over meer gedetailleerde kennis beschikt in dit verband aangezien u jarenlang thuis hebt gewoond tussen andere familieleden, uw paternale oom elke zes tot negen maanden huiswaarts keerde (NPO, p. 11-12) en u stelt voor uw leven te vrezen omwille van deze activiteiten. De vaststelling dat u amper kan uitweiden over zijn werkzaamheden, leidt er dan ook toe dat er geen geloof kan worden gehecht aan het door u voorgehouden werk van uw broer en de persoonlijke problemen die u daaraan koppelt. Daarnaast legt u geen enkel document neer die zijn werkzaamheden voor het leger kunnen bewijzen. U legt een aantal foto's voor, maar uit de foto's die u voorlegde kan echter geen familieband afgeleid worden. Bovendien kan aan privéfoto's kan geen bewijswaarde worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat wordt afgebeeld.”

De Raad stelt vast dat waar verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) nog beweerde bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) wél te hebben vermeld dat zijn paternale oom voor het leger werkte en om die reden werd vermoord, hij thans in zijn verzoekschrift het geweer van schouder verandert en suggereert dat hij dit kernelement van zijn relaas toch niet vermeld heeft door te stellen dat het algemeen bekend is dat “slachtoffers van trauma of vervolging vaak moeite hebben met het herinneren of articuleren van specifieke details en vooral in stressvolle situaties zoals een asielinterview”. Nog daargelaten het feit dat het profiel van zijn paternale oom allerm minst als een detail van zijn relaas kan worden aangemerkt, aangezien verzoeker verklaart (mede) omwille van de vroegere activiteiten van deze oom voor zijn leven te vrezen, maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij tijdens zijn interview bij de DVZ dermate veel stress of angst zou hebben ervaren dat hij niet in staat zou zijn geweest hiervan melding te maken. Verzoeker legt ook geen medisch attest voor waaruit kan blijken dat zijn oordeelsvermogen of geheugen door een trauma dermate is aangetast en hij niet in staat zou zijn om correcte en volledige verklaringen af te leggen in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Zoals door de adjunct-commissaris terecht wordt aangestipt in de bestreden beslissing, heeft verzoeker aan het begin van zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS overigens bevestigd dat hij bij de DVZ, zij het kort, alle redenen kon vermelden waarom hij Afghanistan verlaten heeft en dat zijn verklaringen aan hem werden voorgelezen (administratief dossier (hierna: AD), stuk 4, ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3). De eventuele stress die verzoeker zou hebben ervaren tijdens zijn interview bij de DVZ biedt dan ook geen afdoende verklaring of verschoning voor het niet vermelden van het feit dat zijn paternale oom voor het leger zou hebben gewerkt.

Ter verschoning van zijn gebrekkige kennis aangaande het werk van zijn paternale oom bij het leger voert verzoeker aan dat “het in sommige culturen ongepast (is) om te vragen naar specifieke activiteiten van een familielid en zeker als ze betrokken zijn bij gevoelige beroepen zoals het leger” en suggereert hij verder dat zijn oom uit veiligheidsoverwegingen bewust informatie over zijn werk voor hem zou hebben achtergehouden. Dient evenwel te worden vastgesteld dat verzoeker al een volwassen man was toen zijn oom werkzaam zou zijn geweest voor het leger. Er kan dan ook worden aangenomen dat verzoeker de maturiteit had om door

zijn oom in vertrouwen te worden genomen over diens job en hierover het een en ander heeft meegekregen op de momenten dat zijn oom thuis was, alsook dat verzoeker dienaangaande zelf een zekere interesse aan de dag heeft gelegd. Verzoekers kennis van de werkzaamheden van zijn paternale oom is echter dermate vaag, lacunair en ontdaan van alle details, dat deze ook naar het oordeel van de Raad niet kan overtuigen. Waar kan worden aangenomen dat zijn oom geen gevoelige informatie zou hebben gedeeld, zoals de inhoud van concrete operaties of de identiteit van daarbij betrokken personen, is het hoegenaamd niet aannemelijk dat hij eenzelfde discretie aan de dag zou hebben gelegd over zaken als de aard van zijn activiteiten, zijn arbeidstijd, zijn korps of de door hem ondernomen stappen om te worden aangeworven. Bovendien mag van verzoeker worden verwacht dat hij zich in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming terdege informeert over de vroegere tewerkstelling van zijn oom bij het leger, die een kernelement van zijn relaas uitmaakt en waarvan zijn hele familie op de hoogte was (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11-13).

Waar verzoeker betoogt dat het begrijpelijk is dat hij niet alle relevante documenten kon verzamelen gezien de gevaarlijke situatie in Afghanistan en de haast waarmee hij moest vertrekken, dient te worden vastgesteld dat verzoeker de door hem neergelegde documenten, waaronder de *taskara* van zijn oom, na zijn aankomst in België heeft laten opsturen door zijn familie via WhatsApp (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7). Verzoeker licht niet toe waarom het niet mogelijk zou zijn geweest om ook documenten in verband met de tewerkstelling van zijn oom bij het leger te laten opsturen door zijn familie. Waar verzoeker stelt dat het gebrek aan documentatie niet automatisch als bewijs van ongeloofwaardigheid mag worden gezien, merkt de Raad op dat de bestreden beslissing als een geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich de beslissing zouden kunnen dragen. Het is immers het geheel van de in de bestreden beslissing uiteengezette motieven, en niet louter het feit dat verzoeker de werkzaamheden van zijn paternale oom bij het leger niet staft met documenten, op grond waarvan de adjunct-commissaris van oordeel is dat hieraan geen geloof kan worden gehecht. Verzoeker toont voorts niet aan dat het onredelijk is om aan de door hem voorgelegde foto's, waaruit geen familieband met zijn oom kan worden afgeleid, geen bewijswaarde toe te kennen, gelet op zijn zeer oppervlakkige verklaringen over de activiteiten van zijn oom bij het leger en voorgaande vaststelling dat hij ter staving daarvan geen enkel document voorlegt.

De adjunct-commissaris overweegt verder in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt:

"Aangezien er geen geloof wordt gehecht aan het profiel van uw paternale oom kan er bijgevolg ook geen geloof gehecht worden aan de gerichte aanval op uw paternale oom omwille van zijn werk voor het leger. Daarenboven legde u weinig overtuigende verklaringen over het incident. U verklaarde dat uw oom, in Degana op 25 juni 2021, werd gezien door iemand in de bazaar en dat hij nadien werd doodgeschoten door de taliban toen hij met zijn kinderen terug onderweg was naar huis (NPO, p. 19-20). U weet echter niet door wie hij werd gezien en gevolgd. Hoe de taliban te weten zijn gekomen dat uw oom voor het leger werkte weet u evenmin (NPO, p. 20). Volgen uw verklaringen werd uw familie niet gecontacteerd door het leger over zijn overlijden (NPO, p. 21). Ook kon u geen overlijdenscertificaat voorleggen. U legt wel een aantal foto's van uw overleden oom en vier video's van zijn begrafenis voor, maar uit de foto's en video's die u voorlegde kan opnieuw geen familieband afgeleid worden en door mogelijke enscenering kan er geen bewijswaarde aan worden toegekend (zie ook hoger)."

Volgens verzoeker is het niet verrassend dat het leger zijn familie niet officieel geïnformeerd heeft over de dood van zijn oom gezien *"de chaos en onzekerheid die vaak heersen in conflictgebieden"*. Daargelaten de reden waarom er geen formele communicatie zou zijn geweest over de dood van zijn oom, wordt de geloofwaardigheid van dit kernelement van verzoekers relaas ondermijnd door de vaststelling dat hij dit met geen enkel document staft en hierover ook nauwelijks informatie kan geven. Dat het buitengewoon moeilijk zou zijn om in Afghanistan officiële documenten te verkrijgen zoals een overlijdenscertificaat, is een blote bewering die niet kan overtuigen, temeer daar verzoeker wel andere officiële documenten, zoals (een fotokopie van) de *taskara* van zijn oom, heeft voorgelegd. Van verzoeker wordt geenszins verwacht dat hij alles weet over de omstandigheden van zijn ooms dood, doch wel dat hij doorleefde en enigszins gedetailleerde verklaringen kan afleggen over een dermate ingrijpende gebeurtenis waaraan hij zijn persoonlijke vrees verbindt, *quod non*. Verzoeker betwist verder niet dat uit de door hem voorgelegde foto's en video's geen familieband kan worden afgeleid en dat hieraan door mogelijke enscenering geen bewijswaarde kan worden toegekend. Verzoeker toont aldus niet *in concreto* aan dat voormelde argumentatie van de adjunct-commissaris, op grond waarvan terecht geen geloof wordt gehecht aan de aanval op zijn paternale oom omwille van diens werk voor het leger, *"ongegrond"* is of *"uit de context is gehaald"*.

Wat betreft het voorgehouden werk van verzoekers broer S. dient samen met de adjunct-commissaris te worden gewezen op volgende pertinente vaststellingen, die de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen hierover ondergraven:

"Zo moet in eerste plaats worden opgemerkt dat u op de DVZ nooit vermeld heeft dat uw broer voor het leger werkte. Dat u hierover bij de DVZ geen melding heeft gemaakt doet al in ernstige mate afbreuk aan de

geloofwaardigheid van uw verklaringen daaromtrent. Daarnaast stemde u, zoals reeds vermeld, in op de vraag of uw verklaringen op DVZ opnieuw werden voorgelezen en of deze klopten (NPO, p. 3). Geconfronteerd met het feit dat u op de DVZ niet vermeldde dat uw broer voor het leger werkte sprak u dit opnieuw tegen en zei u dat u dit wel had vermeld (NPO, p. 21). Dat u, nadat u werd gewezen op inconsistenties in uw verklaringen, simpelweg stelde dat u dit op de DVZ wel had verklaard, kan dan ook niet worden aanvaard. Verder verklaarde u dat uw broer ook voor de overheid werkte (NPO, p. 13). Gevraagd wat hij precies deed bleven uw verklaringen opnieuw oppervlakkig. U zei u niets te weten over zijn werk, maar u dacht dat hij commandant was (NPO, p. 14). Gevraagd wat hij precies deed voor job zei u dat hij in de luchthaven werkte, maar dat u niet wist wat hij daar precies deed (ibid.). Ook kon u niets zeggen over zijn korps, was u niet zeker welke rang hij had en hoe zijn training eruit zag (NPO, p. 15). U kon enkel zeggen dat hij opleiding volgde in Kabul en dat hij zeven tot tien jaar geleden begon te werken voor het leger (NPO, p. 14). Van u kan niet worden verwacht dat u alle details van uw broers activiteiten kan weergeven, toch kan er redelijkerwijze worden verondersteld dat u over meer gedetailleerde kennis beschikt in dit verband aangezien u jarenlang thuis hebt gewoond tussen andere familieleden, en hij jaarlijks naar huis kwam (ibid.)."

De Raad benadrukt dat van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze mag worden verwacht dat hij de asieliinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen ter ondersteuning van dit verzoek op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aan te brengen en dit reeds van bij het eerste onderhoud. Verzoeker kan niet overtuigen in zoverre hij zijn nalaten om bij de DVZ melding te maken van het feit dat zijn broer voor het leger zou hebben gewerkt tracht te verklaren door op algemene en niet-gefundeerde wijze op te merken dat in sommige culturen bepaalde beroepen of activiteiten, zoals werken voor het leger, als gevoelig of taboe worden beschouwd. Verzoeker dient open kaart te spelen over de redenen waarom hij bepaalde verklaringen al dan niet aflegt en kan er te dezen niet mee volstaan louter te suggereren dat hij bij de DVZ bewust informatie over zijn broer zou hebben achtergehouden om zijn familie te beschermen tegen mogelijke represailles of nadelen in het land van herkomst, temeer daar hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS nog volhield het werk van zijn broer wél te hebben vermeld bij de DVZ. Voorts slaagt verzoeker er niet in zijn uiterst oppervlakkige kennis aangaande het werk van zijn broer te vergoelijken door erop te wijzen dat hij zelf niet in het leger gediend heeft en geen kennis heeft van specifieke rollen of functieomschrijvingen binnen het leger. Hogere vaststellingen betreffen niet uitsluitend de militaire rang van verzoekers broer en het korps waartoe hij zou hebben behoord. Waar van verzoeker geenszins wordt verwacht dat hij volledig op de hoogte is van alle activiteiten en bezigheden van zijn broer in het leger, kan redelijkerwijze worden verondersteld dat hij hierover meer doorleefde en gedetailleerde verklaringen zou kunnen afleggen, in acht genomen dat zijn broers job mede aanleiding zou hebben gegeven tot de problemen waardoor zij beiden Afghanistan dienden te verlaten en zij ook samen zouden zijn vertrokken.

Voorts betwist verzoeker de volgende pertinente motieven van de bestreden beslissing niet:

"Daarnaast legt u een aantal documenten neer met betrekking tot het werk van uw broer voor het leger. Uit de foto's die u voorlegde kan echter geen familieband afgeleid worden en bovendien hebben zij geen bewijswaarde door mogelijke inscenering (zie ook hoger). Gevraagd of u meer kon zeggen over de documenten die u neerlegde zei u dat het uw broers documenten waren en dat u daar verder niets over kon vertellen. U hebt deze documenten niet gelezen of laten vertalen. Gevraagd waarom u dit niet deed zei u dat u, indien u ze liet verlaten, al vergeten zou zijn wat erin stond (NPO, p. 5). Deze verklaring is niet ernstig en volstaat niet. Aangezien u deze documenten voorlegt om uw profiel te ondersteunen mag verwacht worden van u dat u de nodige inspanningen onderneemt om te achterhalen wat er in deze documenten werd geschreven."

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn deugdelijk en pertinent en worden, daar zij door verzoeker ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Vervolgens kunnen ook verzoekers verklaringen met betrekking tot de problemen die hij persoonlijk met de taliban zou hebben gekend omwille van het verkopen van goederen aan overheidspersoneel niet overtuigen, zoals in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt wordt toegelicht:

"Zo moet in eerste plaats worden opgemerkt dat het opvallend is dat u op de DVZ nooit vermeld heeft dat u werd lastiggevallen door de taliban omwille van het verkopen van goederen aan de grensmacht. Dat u bij de DVZ geen melding heeft gemaakt van dit incident doet al in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen daaromtrent. Verder is het opmerkelijk dat de taliban u hiervoor zouden lastigvallen omdat men niet kan spreken over een reële samenwerking aangezien u slechts producten, met name thee, sigaretten en energydranken, verkocht aan Afghaanse soldaten (NPO, p. 10). Daarnaast werd er vanwege uw burgerprofiel geen vertrouwelijke militaire informatie met u gedeeld. Zoals u zelf verklaarde spraken jullie louter over de producten die zij kochten (ibid.). Dit zijn niet echt zaken die zouden leiden tot een vermoeden van samenwerking of collaboratie met het leger. Verder verklaarde u een eerste dreigbrief te hebben

ontvangen die luidde dat u moest stoppen met boodschappen verkopen aan de taliban en dat u uw winkel moest sluiten (NPO, p. 6). Hierbij moet echter opgemerkt worden dat er in de eerste dreigbrief die u voorlegde geen melding gedaan wordt van uw winkel of het sluiten ervan."

Daargelaten de vraag of het geloofwaardig is dat verzoeker in de ogen van de taliban zou hebben samengewerkt met de voormalige overheid door thee, sigaretten en energiedrankjes te verkopen aan Afghaanse soldaten, wordt zijn geloofwaardigheid op dit punt in elk geval ernstig geschaad door de vaststelling dat hij hiervan bij de DVZ nooit melding heeft gemaakt, zoals door de adjunct-commissaris terecht wordt aangestipt in de bestreden beslissing en door verzoeker niet wordt betwist, laat staan weerlegd. De Raad merkt hierbij nog op dat verzoeker bij de DVZ in het geheel niet vermeldde dat hij in Afghanistan een winkel uitbaatte en zelfs liet optekenen dat hij niet in staat was om te werken omdat hij blind is aan zijn linkeroog (AD, stuk 7, verklaring DVZ, vraag 12). Dit is opvallend, temeer daar verzoeker op het CGVS verklaarde dat hij als gevolg van deze handicap niet voor de overheid kon werken en geen auto kon rijden en daarom een eigen winkel had (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 4, 23). De vaststelling dat verzoeker met betrekking tot zijn eigen professionele activiteiten geen coherente verklaringen heeft afgelegd doorheen zijn procedure doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn bewering omwille van deze activiteiten persoonlijk door de taliban te zijn gevisieerd.

De adjunct-commissaris kan tevens worden bijgetreden waar hij als volgt motiveert:

"Verder komen u en uw broers houding na het ontvangen van de eerste dreigbrief, waarin stond dat uw broer en paternale oom met hun activiteiten voor de overheid moesten stoppen, weinig aannemelijk over. Zo is het opmerkelijk dat uw broer de brief niet serieus nam en u zei om u geen zorgen te maken (NPO, p. 22). Gevraagd waarom uw broer de eerste brief niet serieus nam zei u dat hij aan het werken was en dat zijn werkplaats veilig was en dat uw winkel dichtbij het checkpoint lag (NPO, p. 22), een weinig overtuigende reactie. Ook u nam na het ontvangen van de eerste dreigbrief geen voorzorgsmaatregelen. U beslist op dat moment niet om de winkel te sluiten, noch om te vluchten. Ook uw reactie is bevreemdend. Wat betreft deze dreigbrieven moet voorts worden opgemerkt dat uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Documenten uit niet-officiële bronnen, zoals dreigbrieven, zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan 'officiële' stukken. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen."

Van verzoeker mogen duidelijke en coherente verklaringen worden verwacht over de redenen waarom hij en zijn broer na ontvangst van de eerste dreigbrief klaarblijkelijk geen voorzorgsmaatregelen namen. Het kan niet overtuigen dat waar verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS nog voorhield dat hij en zijn broer zich veilig waanden omdat zijn broer op zijn werkplaats bleef en verzoekers winkel dicht bij een checkpoint van het leger gelegen was, hij thans in zijn verzoekschrift (*post factum*) suggereert dat zijn broer de eerste dreigbrief niet serieus zou hebben genomen *"om zijn eigen angsten te verminderen en de familie gerust te stellen"*. Voorts kan het in het licht van de ernst van de dreiging die hem boven het hoofd zou hebben gehangen geheel niet overtuigen dat verzoeker uit economische overwegingen zou hebben besloten zijn winkel niet te sluiten, dan wel zou hebben nagelaten andere maatregelen te nemen ten behoeve van zijn eigen veiligheid en die van zijn familie.

Tot slot maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij in Iran zijn broer S. is kwijtgeraakt en er tot op heden niet in geslaagd is het contact met zijn broer te herstellen. De adjunct-commissaris merkt hierover in de bestreden beslissing terecht het volgende op:

"U verklaart dat S(...) en u samen de grens tussen Iran en Turkije overstaken toen er werd geschoten en jullie uit elkaar werden gedreven (NPO, p. 17). Gevraagd of u iets ondernam om uw broer te lokaliseren antwoordde u dat u niets ondernam, dat u aan de andere reisgenoten vroeg waar uw broer was, dat u nadien een ticket voor de bus naar Istanbul kreeg en dat u vertrok (NPO, p. 18), wat toch getuigt van zeer weinig doorleefdheid. Uit uw summiere verklaringen blijkt weinig wil en vastberadenheid om uw broer te lokaliseren. Opgemerkt dat u met uw broer vertrok op een gevaarlijke trip met veel risico's en onzekerheden onderweg en gevraagd of jullie vooraf afspraken hebben gemaakt over wat te ondernemen als iemand gescheiden raakte van de rest, antwoordt u dat jullie niet op voorhand hebben afgesproken wat te doen in dergelijke situaties en verklaart u dat u niet wist dat er geschoten ging worden op jullie (NPO, p. 17). Het gebrek aan voorbereiding, duidelijke afspraken en mogelijkheden om elkaar te contacteren in noodgevallen is zeer opvallend te noemen. Het is weinig aannemelijk dat u op voorhand de optie van elkaar verliezen/gescheiden raken van elkaar niet in beschouwing zou genomen hebben. U en uw broer vertrokken immers op een moeilijk en gevaarlijke trip."

Door in het verzoekschrift te wijzen op de stressvolle en potentieel levensbedreigende situatie waarin hij en zijn broer zich zouden hebben bevonden op het moment dat zij elkaar zouden zijn kwijtgeraakt weerlegt noch verklaart verzoeker dat hij en zijn broer op voorhand niet hadden afgesproken wat te doen in geval dergelijke situatie zich zou voordoen. Dit kan niet overtuigen, net zo min als het feit dat verzoeker naar eigen zeggen niets ondernomen heeft om zijn broer terug te vinden. Dat vluchtelingen vertrouwen op de begeleiding en informatie van mensensmokkelaars, zoals verzoeker in zijn verzoekschrift poneert, kan zijn eigen stilzitten niet vergoelijken. Overigens kan nergens uit zijn eigen verklaringen blijken dat de smokkelaar tijdens zijn vlucht zou hebben aangedrongen op snelle actie of het vermijden van contact, nog daargelaten dat niet blijkt dat hij of zijn familie later ernstige stappen ondernomen hebben om zijn broer te lokaliseren. Dat verzoeker Afghanistan zo snel mogelijk verlaten heeft kan geen ander licht werpen op het voorgaande.

Verzoeker stelt vervolgens in zijn eerste middel dat het feit dat er bepaalde tegenstrijdigheden in zijn asielrelaas geslopen zijn geen afbreuk doet aan de geloofwaardigheid ervan. Hij wijst in dit verband op een psychologisch onderzoek waaruit zou blijken dat wanneer iemand vaker wordt geïnterviewd over een bepaalde gebeurtenis, hij niet altijd consistent is in zijn verhaal en dat dit ook geldt wanneer een gebeurtenis daadwerkelijk heeft plaatsgevonden, zodat deze inconsistentie niet per se een teken is van ongeloofwaardigheid. Verzoeker gaat er met dit betoog evenwel aan voorbij dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Verzoeker toont met de loutere verwijzing naar een algemeen psychologisch wetenschappelijk onderzoek – dat geen betrekking heeft op zijn persoon – niet *in concreto* aan dat hij niet in staat zou zijn geweest om coherente en consistente verklaringen af te leggen. Dat hij lijdt aan een ernstige depressie en dat zijn angst nog steeds geldt, is verder een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Hij toont dan ook niet aan dat hij niet in staat was om de asielprocedure op degelijke wijze te doorlopen. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt bovendien dat verzoeker in staat was de gestelde vragen te begrijpen en hierop te antwoorden.

Verzoeker wijst in het eerste middel nog op een aantal risicogroepen die worden vermeld in de *Country Guidance* van EUAA van januari 2023 en stelt dat het aldus duidelijk is dat hij *in casu* nood heeft aan internationale bescherming, doch laat na te concretiseren tot welke risicogroep hij zou behoren. Met een dergelijk summier en algemeen betoog slaagt hij er niet in de voorgaande motieven in een ander daglicht te stellen.

De overige door verzoeker voorgelegde documenten, die in de hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing nog niet aan bod kwamen, kunnen omwille van de volgende in de bestreden beslissing aangehaalde pertinente redenen, die door verzoeker niet worden betwist, geen ander licht werpen op de hoger gedane vaststellingen:

“De taskara van u, uw broer en uw paternale oom, en de verkiezingskaart van uw vader houden enkel verband met jullie identiteit en tonen uw problemen met de taliban niet aan. Het attest van uw oogarts en foto’s van uw oog tonen aan dat u blind bent aan één oog, maar houden geen verband met uw problemen.”

De loonbrieven gevoegd bij verzoekers aanvullende nota hebben betrekking op verzoekers leven in België en houden geen verband met de feiten die ten grondslag zouden hebben gelegen aan het vertrek uit zijn land van herkomst (aanvullende nota verzoeker, stuk 1).

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoeker in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van algemene situatie in Afghanistan, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor de taliban.

Daarnaast stelt verzoeker in het eerste middel dat hij Afghanistan reeds enige tijd geleden heeft verlaten en dat de taliban ondertussen de macht hebben gegrepen in Afghanistan, waardoor hij een bijkomende vrees heeft om onder meer te worden beschouwd als ‘afvallige’, ‘niet-gelovige’ en ‘geen goede moslim’. Hij stelt in dit verband ook geweld te vrezen bij terugkeer naar Afghanistan.

Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan wat dit betreft de volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban

hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de de-factoregering opnieuw het *Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar)* (hierna: het MPVPV) opgericht. (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de de-factotalibanregering, evenals de provinciale de-factoregeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45-48). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het de-factoministerie in Kaboel. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het de-factoministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*” augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft “*zina*” – i.e. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (*Ministry of Communications and Information Technology*) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals *TikTok* of andere programma’s met “*immorele inhoud*” te beperken. (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangaf dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 December 2021 in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pasjtje-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pasjtje-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici,

militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA “*Guidance Note*” van april 2022 die verwijst naar de EASO COI Query “*Afghan nationals perceived as ‘Westernised’*”, 2 september 2020, met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die “*verwesterd*” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest *Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk* van het EHRM van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “*to play the game*”. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “*zina*” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing verwijst bijtreden (EUAA, “*Country guidance: Afghanistan*”, januari 2023, p. 21 en 72-79).

In zoverre verzoeker in het eerste middel hekelt dat zijn profiel als terugkeerder vanuit het Westen niet werd onderzocht door het CGVS, gaat hij voorbij aan de volgende pertinente en terechte motivering in de bestreden beslissing hierover:

“*Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met*

argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt u zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt."

Voorts merkt de Raad op dat verzoeker volgens zijn verklaringen geboren is in mei 2000 en Afghanistan verlaten heeft in juli 2021, zodat moet worden aangenomen dat hij zijn vormende jaren aldaar heeft doorgebracht en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen bij vertrek (AD, stuk 7, verklaring DVZ, vragen 4 en 33). Nergens uit blijkt, en verzoeker toont evenmin aan, dat hij niet langer bekend is met de Afghaanse waarden en normen of dat het voor hem niet mogelijk zou zijn om zich er opnieuw mee bekend te maken in geval van terugkeer. Het is in dit verband relevant op te merken dat verzoeker blijkens zijn verklaringen nog geregeld contact heeft met meerdere familieleden in Afghanistan, met name zijn vrouw, zijn jongere broer en zijn moeder, zodat er kan worden van uitgegaan dat hij in Afghanistan nog een (familiaal) netwerk heeft (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8). Volledigheidshalve kan worden opgemerkt dat verzoeker zich bedient van een tolk Pasjtöe.

Vervolgens licht verzoeker in zijn eerste middel toe dat hij "zich al jaren niet meer in Afghanistan bevindt", zich anders is beginnen gedragen en kleden en naar westerse muziek luistert. Met de loutere verwijzing naar zijn verblijf van inmiddels twee jaar in België maakt verzoeker echter niet concreet aannemelijk dat hij is verwesterd of als zodanig kan worden beschouwd bij een terugkeer uit Europa. Voorts stelt de Raad vast dat verzoeker nalaat om zijn betoog dat hij zich anders is beginnen te gedragen nader te concretiseren, laat staan dat hij deze loutere bewering op enige wijze onderbouwt. Dit betoog mist dan ook de nodige concretisering, uitwerking en staving in het verzoekschrift om enige daadwerkelijke of gepercipieerde verwestering aan te tonen. Voorts is de Raad van oordeel dat de omstandigheden dat verzoeker zich intussen anders zou kleden en naar westerse muziek zou luisteren onvoldoende persoonlijke invulling geven aan de voorgehouden (gepercipieerde) verwestering. Deze elementen maken immers nog niet dat zijn gedragingen doordrongen zijn van een zodanige (onbewuste) verandering dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden. Het tegendeel wordt door verzoeker alleszins niet in concreto aannemelijk gemaakt.

Middels zijn aanvullende nota neergelegd op 14 december 2023 brengt verzoeker meerdere loonbrieven bij (aanvullende nota verzoeker, stuk 1). Hoewel het lovenswaardig is dat verzoeker zich in zekere mate aanpast aan de omstandigheden van zijn verblijf in België door te werken, wijst de Raad erop dat dit, rekening houdend met het geheel aan informatie die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt, niet van die aard is om te leiden tot de vaststelling dat verzoeker dient te vrezen voor vervolging wegens een terugkeer uit Europa en een (toegeschreven) verwestering. Verzoeker maakt immers niet *in concreto* aannemelijk dat hij omwille van zijn werk in België bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden, noch als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden door de taliban, die hem zouden kunnen beschouwen als een persoon die waarden heeft ontwikkeld die vreemd zijn aan de door hen verdedigde waarden.

De Raad benadrukt hierbij dat een louter door tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl en/of blootstelling aan de in België geldende normen en waarden, zoals onder meer via tewerkstelling, in beginsel niet afdoende is om een beschermingsnood aannemelijk te maken. Het komt aan verzoeker toe om aan te tonen waarom hij zich door dit verblijf en de eventueel daarmee gepaard gaande levensstijl bij terugkeer niet zal kunnen conformeren aan de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Tevens komt het aan verzoeker toe om *in concreto* uiteen te zetten waarom dit verblijf en de eventueel ontwikkelde levensstijl en/of blootstelling aan de alhier geldende normen en waarden ertoe zouden leiden dat hij bij terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afghaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als verwesterd en zal worden vervolgd. Verzoeker blijft daartoe in gebreke.

Wat de algemene landeninformatie in het verzoekschrift over leven onder talibanbewind betreft, wijst de Raad erop dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Uit het voorgaande is evenwel gebleken dat verzoeker niet concreet aantoont dat hij in de actuele stand van zaken in geval van terugkeer als verwesterd zal worden gepercipieerd, noch dat hij niet in staat zal zijn om zich aan te passen aan de heersende waarden en normen. Door in het eerste middel louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, werpt verzoeker hier geen ander licht op.

Verder volstaat de loutere mogelijkheid om bij terugkeer in aanraking te komen met criminaliteit op zich niet om in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen (cf. RvS 26 februari 2021, nr. 14.235 (c)). Bovendien beperkt verzoeker zich wat dit betreft in zijn verzoekschrift tot het citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken.

Met zijn summiere betoog toont verzoeker, wiens vormende jaren zich in Afghanistan hebben afgespeeld, waar hij thans nog over een netwerk beschikt, verder niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal worden gezien als een ongelovige of een afvallige.

Waar verzoeker in het eerste middel nog verwijst naar het arrest van de Raad met nummer 270 813 van 31 maart 2022, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn voorgehouden problemen

met – en vrees voor – de taliban, niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn) (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: de richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova* e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bijvoorbeeld in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actorvereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19-pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevroering van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, ontwrichting van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Verzoekers betoog doet hierover niet anders denken.

Waar verzoeker opnieuw verwijst naar het arrest van de Raad met nummer 270 813 van 31 maart 2022, kan worden herhaald dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.5.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de National Resistance Front (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en hit-and-runaanvallen gericht op checkpoints en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van 'improvised explosive devices' (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF, alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, i.e. 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panjshir (79) (EUAA "Country Guidance Afghanistan", januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De UN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalde tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA "Country Guidance Afghanistan", januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI Query Afghanistan, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA "Country Guidance Afghanistan", januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de "Country Guidance Afghanistan" van EUAA van januari 2023.

De Raad wijst er opnieuw op dat de kritiek die verzoeker in zijn verzoekschrift uitoefent op de gebruikte landeninformatie niet volstaat. Zoals hierboven reeds werd gesteld, is de Raad zich ervan bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen, maar oordeelt hij dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Het betoog van verzoeker doet hierover niet anders denken.

Verzoeker brengt geen informatie bij die een ander licht kan werpen op de voorgaande analyse. De informatie die hij aanhaalt in zijn verzoekschrift ligt immers in dezelfde lijn als deze waarop de bovenstaande analyse is gesteund.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Er dient echter te worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

2.3.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de adjunct-commissaris oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pasjtoe machtig is. De Raad

stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de adjunct-commissaris niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.8. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.9. Waar verzoeker "*in de meest ondergeschikte orde*" vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie mei tweeduizend vierentwintig door:

S. WILLAERT, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

I. VERLOOY, toegevoegd griffier.

De griffier, De voorzitter,

I. VERLOOY

S. WILLAERT